

ESPLAIS LITERARIS

Fundat pel «Pomell de Joventut» AIRES DEL MONTSACOPA

no 11.116.

Any III

OLOT, JUNY DE 1923

Núm. 11

ELS POMELLS DE JOVENTUT

(EL FRUIT)

Per tal que tothom pugui donar-se compte de la eficàcia dels Pomells olotins, vaig a contar, sense cap comentari, alguns dels actes individuals, realitzats pels nostres pomellistes.

—M. S. i R. S., vegeren una pobra dona que havia caigut; hi varen anar a ajudar-la per a que s'aixequés, i la varen acompanyar fins a casa seva. En arribar a la porta, la bona dona els preguntà: «...i qui sou vosaltres?» a lo que tan sols contestaren: «nosaltres som dels Pomells de Joventut».

Entre els que m'ha proporcionat el nostre digníssim Conseller, n'hi ha una llista interminable del noi J. P. S. Com que tots són prou bonics i edificants, vaig a copiar-ne dos o tres, que prenc al etzar.

—L'altre dia estava determinat a anar-me'n al cine, i tot d'un plegat, recordant-me que era pomellista, per a fer l'acte bó, em vaig estimar més anar-me'n al Mès de Maria.

—La meva germaneta volia que jugués amb ella a saltar a la corda i jo no ho volia fer, per que soc massa gran i per que no m'agrada; però, per a poder fer l'acte del Pomell, em vaig determinar complaure-la.»

—Quan me'n anava a estudi, vaig trobar un home que demanava caritat i li vaig donar deu cèntims que tenia, abstenint-me de comprar el llonguet.

—E. S. D. s'entreté en retallar les creus que porta el diari per tal d'evitar que siguin trepitjades i profanades.

Com aquestos en podria citar una pila, que demostren ben clarament la positivitat i el valor altament educatiu de la nostra institució.

D. J. Pomellista

VENI, SANCTE SPIRITUS!

i l'home s'és fet llop...

*Foc sagrat de l'amor del Cel devalla
avui que els homes van perduts pel món;
i en incendis d'horror estalla
i l'home s'és fet llop i el seu braç dalla,
que sega i sega sens mirar a ont.*

*Creats i redimits, la sang divina
mil voltes, Sant Esperit, hem trepitjat;
i enllà del mal la Humanitat camina,
i a l'abim paorós son còs inclina,
renegant de son Déu, com un malvat.*

*La Humanitat sense cap frè i cap brida
es donà al salvatgisme destructor,
càntics dient a la raó envilida:
vina, doncs, prest per a conhort i vida,
tú de Déu Pare i de Déu Fill l'Amor.*

*Enllumena els camins amb llum de glòria
que vegin tots els homes la maldat
que sembra el cor quan s'entreté en l'escòria;
i que tornin a tenir dolça memòria
dels camins de la pau que han oblidat.*

*Oh Esperit Sant! sobre nosaltres vina
amb el teu foc purificant diví,
i consumeix i arrenca aquesta espina
que el cor i el cervell ens emmetzina,
i en son lloc sols amor fes-hi florí.*

JOAN BTA. MUNTADA.

Del P. de J. «Crit de Patxia».

Bilbao, Maig de 1923.

ELS CATALANISTES JA S' EN VAN

Deu fer un parell d'anys. La festa del Corpus era solemnitzada amb l'esplendor acostumat. L'Ofici solemne se desgranava entre melodies i olors d'incens, amb reverència i agensament litúrgic com en una catedral. El predicador, triat aquell dia d'entre els de nomenada de fora d'Olot, començà el sermó amb la pompa retòrica que requereix una llengua forastera. Idees de profunda sabiduria, els reconcs més amagats de la teologia eren illuminats aquella diada i mostrats pompàticament a la fidel assistència, aplegada per a recrear ses oïdes

amb les lloançes al humilíssim Jesús abscondit baix les especes sacramentals.

Ja s'havien esboçat les idees capdals que anaven a esser desenrotllades, i per a un major encert, el predicador demanà una oració a tots els oïents, posant com a intercessora la Verge Maria. La gent se agenolla. I, aprofitant aquell moment de marxar desapersabudament, quatre pagesetes, amb l'inseparable cistellet, travessaven l'altar del Santíssim.

No sé perque la meua mirada se va fixar en dos sacerdots que oïen el sermó, i endevino més que no sento aquestes paraules del capellà vellet: «Els catalanistes ja s'en van». L'altre, que va comprendre la ingenua malícia de la dita, li correspongué amb un casi imperceptible somriure.

Durant el sermó, ja vaig tenir el cap més en això que en lo altre. Me deia jo mateix: si el predicador s'adonés que el poble més humil li marxa de la iglesia per que no comprèn el seu llenguatge, ben segur que hauria preferit el bé que podia fer a aquesta gent senzilla, que l'alavança que li pogués pervenir dels demés oïents que l'entendran o no l'entendran, però que no és pecar de maliciós el dir que més se fixaran en coses externes, que no en la part pràctica, que hi voldrà infiltrar dintre dels cors de cada ú.

I, qui sap—me deia—; de segur que si s'en hagués adonat, no s'haguera sabut estar de dir: «hijas mías, venid otro día, el domingo, que predicaré en catalán, para los fieles de más humilde condición.»

CANÇO D' UN MATI D' ABRIL

*¿De ont ha sortit eixa flaire
que ha vingut al llom de l'aire
dins la frescor del mati?
¿De ont has tret, aire, l'aroma
que ha portat quelcom diví?
¿De la rosa?—Es en poncella
¿Del clavell?—Es per obrir
¿Quina Fauna, doncs, t'ha dada
aquesta fresca alenada
que ha parlat dintre del cor
desvellant mistic amor?
¿Quin jardí ha desplegat
eixes ales perfumades?
Diga'm, aire, ¿de ont l'has dut*

*aquesta aroma de cel?
—No l'he tret de cap roser
ni en cap clavell l'he encontrada,
ni cap Fauna té alenada
que parli d'aital faisó,
ni cap jardí hi ha milló
que el lloc a ont l'he copsada.
¿Vols que et diga de ont és nada?,
m'ha dit l'aire tot passant.
Es l'olor tota divina
—que amb la Fe hom endevina—
de l'alè de Déu poixant,
que amb sa boca amorosida
torna el món de mort a vida.*

J. FABREGÓ

RÉTOLS EN CATALÀ

En el passeig de Blay, s'hi llegeixen els següents: «Albert Puigdevall, Veterinari» i «J. P. Freixa. Llavors de totes classes del país i estranjeres: bledarraba, naps, userda trèfula etc. Magatzem de grans i ferratges de totes classes» i «Celler Olotí». En la plaça de Capellans n'hi ha un que diu «Albert Tenas» i una placa que diu «Josep Rossell Representant, primer pis». En el carrer Superior s'hi llegeixen els següents: «Joventut Tradicionalista», «Sastreria de J. Puig (a) Pau, sastre. Varis gèneres». «Vda. Balsells», «Pere Bartrina», «Fleca de càl Curt». En el carrer Nou de Sant Antoni, s'hi llegeix «Impremta Albert». En el carrer de l'Olm s'hi llegeix. «Exposició de marbres. Artur Novoa suc. de J. Guiu». En el Carrer Major de la Vila Vella n'hi ha un que diu «Joan Vilanova Seguí». «En el carrer de Valls Nous s'hi llegeixen els següents: «Se posen mitjes soles i talons». «Nonito Brugada. Tintorer 1785». En el carrer de Fluvià s'hi llegeix: «Vda. de Lluís Sacrest Tenas i Comp.» En el camp de foot-ball de l'Estació s'hi llegeixen els següents: «Pintor decorador, C. Badía Carme, Olot». «Fill de Magí Sala, Sant Esteve, 12. Novetats per a senyora en cotó llana i seda. Camiseria, gèneres de punt, guarda polvos, paraigües i altres articles. Preus sempre ventatjosos». «Fàbrica de pastes per a sopa de Josep Puigdemont. S. Ignaci, 3, Telefòn 270». «Magatzem de grans, llegums i farines. Vins de totes classes i procedències J. Hostench Trasfi». Moderna Farmàcia Llach, plaça Allons XII». «Ferreteria i manyaria de Bartomeu Agustí». «Casa Masías. La casa mellor assortida que ven a preus sens competència. Tota classe de robes. Teixits de tota mena. Flassades, llensols. Vanobes i camises».

NOTES

☛ Fa goig de veure l'esclat de vida que arrèu de Catalunya van traient els dilectes Pomells. Aquesta setmana hem llegit, amb fruïció, les festes, que, amb assistència d'En Folch i Torres, han celebrat els de Balaguer, Mongai i Tàrrega, laborant-hi, ben ardots, els bons amics Escolapis Pares Roig, Pujadas, Noguera i Franquesa. En el solemne ofici, que, per a la benedicció de la bandera, se celebrà a Tàrrega, hi féu la prèdica el nostre volgut compatrici M. I. Dr. Canadell canonge de Girona, el qual elogià eloqüentment l'esperit de catalanitat dels Pomells.